

Η ΙΘΑΚΗ

εις Ροδόδεν-Κίργεν. Ἴδου διατί ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστρέψω, εἶπε βραδέως ὁ Ῥοδόλφος, κλίνων τὴν κεφαλὴν καὶ μαζεύων διὰ τῆς μαχαίρας εἰς σωρὸν τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ψίγαλα.

Ὁ θεὸς του τὸν παρετήρει μὲ προσοχὴν καὶ εἶδε τὰ χεῖλη του τρέμοντα ὑπὸ τὸν ἀδιόρατον ξανθὸν μύστακά του.

— Ἐλα, Ροδόλφε, εἶπε μειδιῶν. Ἐξήγησέ μου τὸ μυστήριον. Ὀνόμασέ μου τὴν γυναῖκα. Διότι τὸ πρᾶγμα μου φαίνεται ὡσὰν νὰ εἶναι τὸ πρῶτον κέντημα ἔρωτος, εἰς δὲ τὴν ἡλικίαν σου τίποτε δὲν πονεῖ περισσότερον.

Ὁ Ροδόλφος ἠσθάνθη δυσανασχετῶν τὸ ἐταστικὸν ἐκεῖνο βλέμμα ἀκοντιζόμενον ἐπὶ τῆς κρυφίας πληγῆς του. Τὸ νὰ θλιβεταί τις χάριν γυναικός, προὔποθέτει αἰσθημα ἐκ τῶν κοινοτέρων, καὶ δὲν ἀνείχετο νὰ δοθῇ τοιαύτη ἐξήγησις εἰς τὸ ἰδικόν του ἰδανικὸν αἰσθημα. Ἄλλὰ τὰ ὑψηλὰ αἰσθήματα καὶ τὰ βάσανα ψυχῆς ἀγνῆς, πῶς ἠδύνατο νὰ τὰ ἐνόησῃ καὶ τὰ ἐκτιμήσῃ παχὺς, φιλάρεσκος πρέσβυς, μαθημένος νὰ καπιζῆ τὰ ἐκλεκτότερα σιγάρα, ἐξηπλωμένος ἐπὶ μαλθακῶν ἀνακλίντρων, φροντίζων περὶ τῆς ἀμέμπτου ἐνδυμασίας του, ἢ περὶ γαστρονομικῶν

συνδυασμῶν, καὶ σπουδάζων ὑπὸ πρακτικὴν ἔποψιν τὴν γυναικείαν ψυχολογίαν :

— Δὲν προέρχεται ἀπὸ τίποτε τοιούτου εἶδους ἡ ἠθικὴ μου στενοχωρία, ἀλλὰ βλέπω ὅτι δὲν εἶμαι πλασμένος διὰ τὴν κοινωνίαν. Δὲν μου ἄρесе. Πολλά, τὰ ὅποια μόλις παρατηροῦν ἄλλοι φρονιμώτεροι καὶ καλλίτεροί μου, ἐμὲ μὲ πειράζουν καιρίως.

— Βλέπεις νὰ διαλύωνται αἱ θελατικαὶ πλάναι, μὲ τὰς ὁποίας ἐτράφης εἰς τὸ Ροδόδεν-Κίργεν, ὑπέλαθεν ὁ βαρῶνος παρατηρῶν τὸν καπνὸν τοῦ σιγάρου του ὡς ἂν ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ δι' αὐτοῦ τὴν πληξίν του μὲ τὰς ἀνοησίας τοῦ ἀνεψιοῦ του. Ὅλοι περνοῦν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπογοήτευσιν, μολονότι κολακεύεσαι, δὲν ἀμριβᾷλλω, μὲ τὴν εὐάρεστον ἰδέαν ὅτι ἡ ἰδικὴ σου περίπτωσις εἶναι ἐξαιρετικὴ. Ἐὰν ἦτο, φίλε μου, νὰ πηγαινῆ ὁ κόσμος κατὰ τὰ ἰδανικὰ ὄνειρα τῆς νεότητος, δὲν θὰ ἤμποροῦσε νὰ ζῆσῃ εἰς αὐτὸν κανεὶς ἄνθρωπος ἔχων τὰ σωστά του. Ἄκουσέ με, Ροδόλφε, καὶ δοκίμασε ὀλίγον ἀκόμη τὴν πτωχὴν κοινωνίαν προτοῦ τὴν καταδικάσῃς εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον. Πρόκειται νὰ δοθοῦν πολλοὶ χοροὶ τώρα. Μείνε καὶ ἰδὲ ἂν δὲν εἶναι